

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **A. T. P.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti

žalované: **Policie České republiky**
Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2022, č. j. CPR-35155-3/ČJ-2021-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Vysočina, Odboru cizinecké policie, ze dne 4. 11. 2021, č. j. KRPJ-117291-27/ČJ-2021-160022-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1

písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na dobu 2 roky s tím, že počátek této doby byl vymezen na okamžik, kdy uplyne doba stanovená žalobci k vycestování (dále též jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“); ta byla stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce, při současné absenci cestovního dokladu.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce byl dne 3. 11. 2021 v obci R. na tržnici kontrolován policejní hlídkou v rámci kontroly zaměřené na odhalování nelegálního pobytu cizinců. Žalobce nepředložil doklady totožnosti, byl proto zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na policejní pracoviště k dalšímu šetření. Při prohlídce žalobce byla v jeho mobilním telefonu nalezena fotokopie dokladu povolení k pobytu vydaného X s platností od 3. 9. 2019 do 2. 9. 2020, dle něhož byl žalobce ztotožněn.
3. Vzhledem k tomu, že žalobce na území pobýval neoprávněně, policie s ním zahájila řízení o správním vyhoštění. Podle protokolu o výsledku účastníka řízení žalobce uvedl, že trvale žije ve Vietnamu, kde má manželku a děti. V červenci 2019 odjel na základě rumunského pracovního víza do Rumunska, kde pracoval do prosince 2020 jako dělník na stavbě. Koncem prosince 2020 se za pomoci převaděče (za cenu 2000 EUR) dostal do České republiky. Cestoval v kontejneru kamionu až na neznámé místo v Praze. Zde si našel práci přes náhodné rumunské stavební dělníky. V Praze bydlel a pracoval do července 2021. Poté zabloudil do H. B., kde žil nějakou dobu na ulici jako bezdomovec. Poté byl kontrolován a zajištěn policií. Vietnam opustil z ekonomických důvodů, vrátit se tam nechce.
4. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo založeno na aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán na dva roky. Při jejím stanovení bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce, který v době svého pobytu nerespektoval pravidla České republiky. Dobu dvou let správní orgán považoval za adekvátní.
5. Ve věci žalobce bylo dle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Z tohoto stanoviska ze dne 4. 11. 2021 vyplynulo, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se zabýval též přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž vyšel z výpovědi žalobce a neshledal, že by v případě žalobce bylo nutné aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
6. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl dne 4. 11. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 9. 11. 2021 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 10. 11. 2021 byl přezajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

7. Žalobce v odvolání ze dne 19. 11. 2021 proti rozhodnutí o správním vyhoštění namítal nepřiměřenost správního vyhoštění. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula předchozí průběh správního řízení a podstatný obsah rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož závěry aprobovala. Ke stanovení doby vyhoštění shrnula, že žalobce pobýval v České republice přibližně jeden rok bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. Do České republiky žalobce přicestoval za pomoci převaděče za úplatu, cca osm měsíců zde pracoval bez povolení k zaměstnání. Neoprávněně zde tedy žalobce pobýval zcela vědomě, svoji situaci se nesnažil řešit legální cestou, nýbrž cestou dalšího porušování právních předpisů; to žalovaná vyhodnotila jako přitěžující okolnost. Za polehčující označila skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Stanovení kratší doby vyhoštění by nebylo účinné a dostatečně odrazující, neodpovídalo by okolnostem tohoto případu.

III. Žaloba a vyjádření žalované k žalobě

8. Žalobce má za to, že stanovená doba jeho vyhoštění je nepřiměřená. V tomto ohledu namítl porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uvedl též, že nebyly na jisto postaveny důvody znemožňující jeho vycestování.
9. Stanovená doba vyhoštění je podle žalobce nepřiměřeně přísná a neodpovídá porušení právních norem, kdy nedošlo k žádnému ohrožení veřejného pořádku. Doba neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky byla velmi krátká, a rovněž měla být zohledněna skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a odpovídal na veškeré kladené otázky. Správní řízení v jeho případě nebylo dostatečně individualizováno, správní orgán se odchýlil od své rozhodovací praxe a překročil svou diskreční pravomoc. Následně žalobce rozsáhle citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2021, č. j. 1 A 58/2021-16, který se měl týkat téměř totožné věci. Z odkazovaného rozsudku žalobce dovozuje, že v případě nelegálního pobytu na území ČR v trvání několika málo dnů žalovaná obvykle ukládá správní vyhoštění v délce nanejvýš 1 roku. Žalobce se přitom na území nelegálně nacházel pouze jeden den.
10. Žalovaná neměla důvody, pro které by tento případ byl výjimečným a oprávnujícím uložit správní vyhoštění ve stanovené délce, nepřidružily se další přitěžující okolnosti, např. že by zde cizinec nelegálně pracoval nebo by měl nepříznivou pobytovou či dokonce trestní minulost. Správní vyhoštění v délce 2 – 3 let žalovaná obvykle ukládá za nelegální pobyt v trvání 6 měsíců a více. Pokud jde o kratší nelegální pobyt s uloženým dvouletým zákazem vstupu, obvykle se k tomu přidružují další přitěžující okolnosti. S výjimkou nelegálního pobytu v délce jednoho dne se žalobce nedopustil jiného porušení právních předpisů, ani jiným závažným způsobem nenarušoval veřejný pořádek. Nebylo řádně odůvodněno, proč by doba, po kterou nemůže být umožněn vstup na území členských států EU, nemohla být stanovena výrazně kratší. Byl porušen § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo přihlédnuto k času strávenému nelegálně na území.
11. Podle žalobce žalovaná nezohlednila povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, což je v rozporu s ustálenou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34). Žalobce nedosáhl závažnosti dotčeného veřejného zájmu na to, aby došlo k uložení správního vyhoštění.

12. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že na závěrech a odůvodnění napadeného rozhodnutí trvá. Na výtky žalobce bylo dostatečně reagováno v napadeném rozhodnutí; žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení.

IV. Posouzení věci soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
14. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny zákonné podmínky. Žalobce nařízení jednání nepožadoval (v zákonné lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci) a žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání.
15. Žalobce svoji argumentaci směřoval proti stanovené době vyhoštění, resp. nepřiměřenosti této doby. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání žalobce mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle tohoto ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Ve vztahu ke stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, v rámci zákonného rozmezí (zde „až na 5 let“) má správní orgán prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019 – 31 a zde uvedenou judikaturu).
18. Žalovaná potvrdila důvody prvostupňového rozhodnutí, na nichž byl výrok o uložení doby správního vyhoštění založen. Doba dvou let byla stanovena jako odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce, konkrétně s přihlédnutím k době, po kterou žalobce na území České republiky neoprávněně pobýval, a zároveň jako přitěžující byla zohledněna skutečnost, že žalobce zde po dobu cca 7 měsíců neoprávněně pracoval. Z Rumunska, kde rovněž (po uplynutí platnosti oprávnění k pobytu) několik měsíců pobýval neoprávněně, se na území České republiky dostal (zcela vědomě) v utajení, za pomoci převaděče. Pro stanovení doby vyhoštění tedy bylo určující, že žalobce vědomě naplnil dvě skutkové podstaty protiprávního jednání (neoprávněný pobyt, absence platného cestovního dokladu), přičemž v obou případech se tohoto jednání pouze na území České republiky dopouštěl téměř jeden rok, do doby kontroly policejní hlídkou.

19. V případě žalobce nejsou důvody k zásahu soudu. Napadené rozhodnutí je ve spojení s rozhodnutí o správním vyhoštění odůvodněno dostatečně. Stanovená doba vyhoštění přitom zcela koresponduje s dobou vyhoštění, jež je v obdobných případech ukládána. Tomu nasvědčuje i rozhodovací správní praxe, která byla předmětem soudního přezkumu v případech, na něž žalobce v žalobě odkazoval. Poukazoval-li žalobce na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2021, č. j. 1 A 58/2021-16, v jeho odůvodnění, včetně odkazovaných rozsudků téhož soudního oddělení (sp. zn. 1 A 60/2021, 1 A 16/2021, 1 A 36/2021, 1 A 40/2021, 1 A 46/2021, 1 A 54/2021, 1 A 37/2021), se mj. uvádí: „*Správní vyhoštění v délce 2 let žalovaná obvykle dle znalostí soudu z jeho rozhodovací činnosti ukládá za nelegální pobyt v trvání 6 měsíců a více...*“ V intencích této správní praxe bylo postupováno i v této věci, kdy se jednalo o přibližně roční neoprávněný pobyt žalobce, resp. pobyt bez platného cestovního dokladu, nadto s přitěžující okolností nelegální pracovní činnosti.
20. Argumentace žalobce založená na tvrzení, že zde neoprávněně pobýval v řádu dnů, resp. jeden den, absolutně nekonspicuje se zjištěnými skutečnostmi. Lze se domnívat, že žalobce využil žalobu zpracovanou pro jiný případ, která však již nebyla jeho případu přizpůsobena. Použitá argumentace, založená na velmi krátkém neoprávněném pobytu cizince na území České republiky, se tedy mívá okolnostmi posuzované věci.
21. Krajský soud se dále neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by závažnost jeho jednání byla nízká. Skutečnost, že žalobce nenarušoval veřejný pořádek či bezpečnost státu, čímž žalobce zřejmě míní prostou skutečnost, že na území „pouze“ pobýval neoprávněně, nelze považovat za „samostatnou“ polehčující okolnost, k níž by mělo být přihlédnuto. Pokud by totiž žalobce veřejný pořádek či bezpečnost státu narušoval, jednalo by se o znaky jednání, které by odůvodňovaly aplikaci zcela jiného ustanovení pro uložení správního vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Nadto žalobce v rámci této části argumentace poukazuje na to, že přes Českou republiku pouze tranzitoval, což však neodpovídá zjištěným skutkovým okolnostem, založeným mj. na výpovědi žalobce, který popsal svůj zprvu oprávněný pobyt na území Rumunska a následně již zcela neoprávněný pobyt na území České republiky. Důvody, pro které by měla být žalobci stanovena výrazně kratší doba vyhoštění, soud neshledal.
22. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že by svým jednáním neporušil veřejný zájem, resp. že by jej neporušil takovým způsobem či v intenzitě potřebné pro uložení správního vyhoštění. Jak bylo již výše uvedeno, žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty protiprávního jednání na úseku zákona o pobytu cizinců. Porušil tak veřejný zájem, jež je těmito zákonnými ustanoveními chráněn, tj. zájem státu na tom, aby na území ČR, resp. členských států EU pobývali pouze cizinci, kteří k tomu jsou oprávněni, resp. kteří mají platný cestovní doklad. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34, zde byla judikatura Evropského soudu pro lidská práva reflektována primárně ve vazbě na otázku, zda je uložení správního vyhoštění přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Tato otázka však v případě žalobce nebyla „na stole“, neboť na území ČR ani EU nemá jakékoli rodinné či jiné hlubší sociální vazby. V tomto ohledu ani nebyla vznesena žádná žalobní argumentace.

23. Pokud žalobce zmínil, že nebyly na jisto postaveny důvody znemožňující jeho vycestování, toto velmi obecné tvrzení jakkoli nespecifikoval či neupřesnil; nejedná se tedy o řádně uplatněný žalobní bod a soud se jím nezabýval.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

24. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a proto jej bylo možné aprobovat; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. února 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: X